

เตีจดี

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๕๔

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

มาเคาะสนิมนะ เราจะมาเคาะสนิมกัน เวลาเรายู่คุ้นชินกับสิ่งใด พอคุ้นชินแล้ว มันจะชินชา พอความชินชาเราไม่ตื่นตัว คำว่าตื่นตัวนะ เวลาเราเกิดมา เวลาเราประสบ ความทุกข์ยาก เราเห็นว่าชีวิตนี้มันมีความอัศจรรย์

แต่เวลาเรามีความศรัทธาความเชื่อ เรามาบวชเป็นพระเป็นเจ้าเราจะมองเห็น ช่องทางของการประพฤติปฏิบัติ เวลาเราเห็นเห็นใหม่ เห็นว่าครูบาอาจารย์ท่านประพฤติ ปฏิบัติไปแล้ว เราก็อยากมีมรรคมีผลอย่างนั้น ถ้าเราจะอยากจะมีมรรคมีผล นึกถึงวัน บวช เวลาเราบวชขึ้นมาเราคิดเลยว่า เราจะหาช่องทางออกให้ได้ ถ้าเราจะหาช่องทางออก ให้ได้นะ เราต้องมีความที่ละเอียดรอบคอบเวลาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา

ขนาดเรารอบคอบนะ เราอยู่กับครูบาอาจารย์เวลาท่านบอกนะ “เวลาปาติโมกข์ มันยังมีหนังสือให้ท่อง ท่านยังท่องไม่ได้ แล้วหัวใจมันเป็นนามธรรม ท่านจะไปทำ อย่างไร” เวลาท่านพูดอย่างนั้นแบบนี้ เราต้องมีความขยันหมั่นเพียรเลย เวลาเราสวดมนต์ สวดพร ว่าเราก็จำไม่ได้ สิ่งใดเราก็ทำไม่ได้ พอทำไม่ได้เราก็ทำไม่ได้ตลอดไปเห็นใหม่

แต่ถ้าเราทำได้ละ เราขยันหมั่นเพียรของเรา มันเป็นสมบัติของเราละ คุณิ เราดื่ม น้ำ เรากินอาหาร อยู่ในห้องของเรามันก็เป็นสมบัติของเรา แต่มันก็ไปถ่ายออกหมดนะ ดื่มน้ำเข้าไปก็ปัสสาวะออก กินเข้าไปมันก็ไปถ่ายออกหมด การถ่ายออกมันเป็นความ หมุนเวียน ความรู้สึกอันนั้นต่างหากละเห็นใหม่ เราเคยดื่มน้ำที่ไหน เราหิวกระหายมา มากสุดแสนเข็ญ แล้วมีคนเอาน้ำมาให้เราดื่ม เราจะรู้สึกถึงบุญคุณเขาใหม่

เวลาดื่มน้ำแล้วน้ำนั้นเราก็ถ่ายออกไป แต่บุญคุณของเขาที่เขาให้เราได้อดื่มน้ำ ให้ เราได้พ้นจากความกระหาย มันเป็นความทุกข์อันหนึ่งเห็นใหม่ แล้วเราได้รับความจุน

เจือจากเขา แต่เรื่องวัตถุ เรื่องน้ำ เรื่องอาหาร มันก็ผ่านไปเท่านั้นนะ แต่บุญคุณการกระทำอันนั้น

นี่หัวใจเราก็เหมือนกัน ถ้าหัวใจเราๆ หมั่นเก็บหอมรอมริบของเรา มันเป็นหยาดเหงื่อแรงงานทั้งนั้นนะ ทำอะไรก็เหงื่อไหลไคลย้อยทั้งนั้นนะ แต่การกระทำอันนั้นมันเป็นความพึงใจว่าเราได้ทำสิ่งนี้แล้ว สิ่งนี้เราได้กระทำแล้ว สิ่งนั้นมันเป็นบุญกุศลของเรา มันเกิดขึ้นจากการเสียสละของเรา ใครจะมาใช้สอยสิ่งใดก็เพื่อประโยชน์กับเขา เขาก็ได้อาศัยของเขา

เวลาเขาสร้างวัดสร้างวาขึ้นมา ภิภุจากจตุรทิศ ที่ไม่ได้มาขอให้ได้มา ที่มาแล้วขอให้อยู่ร่มเย็นเป็นสุข แล้วมันเป็นสุขจริงไหมล่ะ? ที่อยู่แล้วมันให้ความร่มเย็นเป็นสุขทำไมมันไม่ร่มเย็นเป็นสุขล่ะ ไม่ร่มเย็นเป็นสุขเพราะมันมีการขัดแย้งกันไปไง เพราะมันเป็นความเค็ดเคียว เค็ดเคียวมันต้องเค็ดคิ ถ้าเค็ดชั่ว คุณเค็ดชั่วคนเขาทำความชั่วกันนะ เขาต้องมีความเค็ดขาดไหม

คุณสิ เขาทำสงครามกันเขาต้องวางแผนกัน เขาต้องลึกลับซับซ้อนของเขา มีทั้งทางเปิดเผย มีทั้งทางลับ นี่ไงความเค็ดขาด เค็ดขาดมันต้องเค็ดคิ ถ้าเค็ดคิเห็นใหม่ เราทำของเรา ขยันหมั่นเพียรของเรา

คุณเขาก็อเจดีย์ทรายสิเห็นใหม่ เวลาเขาก็ขึ้นมาชั่วเทศกาลเสร็จแล้วมันก็ย่อยสลายไป เจดีย์ทรายอยู่ริมทะเล ถึงเวลาแล้วทะเลมันพัดมามันก็หมดไป ทำไมเขาต้องทำเจดีย์ทรายล่ะ ถ้ามันทำเป็นวัตถุมันไม่มีที่เก็บนะ คุณคนมันก็พันล้าน ทุกคนก็อยากทำคุณงามความดีเป็นวัตถุทั้งหมด แล้วมันจะไปซ้อนกันที่ไหนล่ะ

ในปัจจุบันนี้คนมาหาเยอะมาก “อยากสร้างพระประธาน อยากสร้างพระประธาน” ใครก็อยากสร้างพระประธาน คุณไม่ได้บอกให้มึงสร้างโบสถ์ให้กูมั่งหรือ มันไม่มีที่ตั้งใจ ใครก็อยากสร้างพระประธานนะ บอกว่าสร้างพระประธาน ทุกคนโหมกันเลยอยากสร้างพระประธาน แต่เวลาสร้างพระที่ใจมันไม่สร้างกัน สร้างคุณงามความดีที่เป็นนามธรรมไม่เคยคิดกัน

สิ่งที่เป็ญคุณงามความดีอันนี้ต่างหากละมันจะเป็ญความดีกับเรา ความเตี๊ยะขาดมันต้องมีศีลธรรม ความเตี๊ยะขาดเห็นใหม่ คุณติ ความขยันหมั่นเพียร เตี๊ยะขาดๆ ก็อยู่ในร่องในรอยสิ ถ้าความเตี๊ยะดีเห็นใหม่ เตี๊ยะขาดแล้วมันดีด้วย

ครูบาอาจารย์ของเราเวลาทุกข์ยาก เวลาเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา จนกัันแตก ดูหลวงปู่สิงห์ทองสิ เดินจนเป็ญร่องไปหมดเลย นั้นนะเขาเตี๊ยะของเขา แต่เขาเตี๊ยะเพื่อตัวของเขา เขาเตี๊ยะของเขา เขาอยู่ทางจงกรมของเขา เขาบังคับใจของเขา ความเตี๊ยะขาดอย่างนี้เงิที่เอาใจเราไว้ในอำนาจของเราให้ได้

แต่ความเตี๊ยะขาดของเรา เตี๊ยะขาดเรื่องอะไร? เตี๊ยะขาดเรื่องอารมณ์ความรู้สึก เทียะไปขัดแย้งกับคนอื่น แล้วก็ไปปิดกัันเขา ไปทำลายเขา มันจะไปเตี๊ยะขาดตรงไหน เตี๊ยะขาดอย่างนี้มันเตี๊ยะขาดชั่ว เตี๊ยะขาดทำลายตัวเอง มันทำลายตัวเองเพราะอะไร เพราะพอมันทำสิ่งใดไปก็แล้วแต่นะ ความลับไม่มีในโลก สิ่งใดทำแล้วมันเป็ญกรรมทั้งนั้นนะ พอความเป็ญกรรมแล้ว ปากต่อปากมันว่ากันไปนะ คนทำคุณงามความดีเห็นใหม่ บารมีธรรม

หลวงตาท่านพูดอยู่ ท่านทำตั้งแต่ท่านเป็ญเด็ก ชื่อเสียงหลวงปู่มันขจรกระจายทั่วประเทศ ชื่อเสียงหลวงปู่มันนะ หลวงปู่มันท่านทำความดีของท่าน อยู่ในป่าในเขาของท่าน ท่านออกไปเมืองก็มาจำพรรษาวัดสระปทุมเท่านั้นนะ ท่านมาคัันคว่าทางปริยัติ นี้เงิเวลาปฏิบัติแล้วก็มาคัันคว่าทางปริยัติ มีที่ปรึกษา ผู้ปรึกษาก็คือเจ้าคุณอุบาลี นี้เงิจำพรรษาอยู่ที่วัดสระปทุม ๒ ปี นอกนั้นอยู่ในป่าหมด อยู่ในป่าในเขาท่านทำของท่านทำไมชื่อเสียงขจรกระจายไปทั่วประเทศละ นี้ความเตี๊ยะขาด เตี๊ยะที่ดี ความเตี๊ยะขาดเอาตัวเองให้ได้ ความเตี๊ยะขาดอย่างนี้บังคับตัวเอง คนอื่นไม่เกี่ยว อยู่ในหมู่คณะกัน เรากั้หาทางหลบหลีกเท่านั้นนะ ความเตี๊ยะขาดในทางที่ดี

แต่ถ้าเตี๊ยะขาดในทางที่ชั่ว ทุกที่มันก็มี ไม่ใช่พระ โลกเขากั้เป็ญอย่างนั้นไปหมดแล้วละ คุณติ แก็งสเตอร์มันกั้ว่าเตี๊ยะขาดยกพวกยิงกันอยู่ตลอด เตี๊ยะขาดมันได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา เตี๊ยะขาดสร้างแต่เวรแต่กรรม เอาเป็ญมายิงกันใครกั้ยิงได้ มันจะขี้ขลาดขนาดไหน ตาขาวขนาดไหน เอาเป็ญมาหลบหลีกหลบตายกั้ยิงออกไปได้ มันเป็ญเรื่องโลกๆ แต่เราไปติดความคิดของตัวเอง ไปติดศัคคั์ศรี ต้องมีศัคคั์ศรี ต้องมีการยอมรับ ต้องอะไร เป็ญไปไม่ได้หรอก! ศัคคั์ศรีๆ มันมีประโยชน์ที่ไหน

นี่ดูดี โลกธรรม ๘ ธรรมะเก่าแก่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเลย “ธรรมะเก่าแก่ ถ้าใครโดนแรงเสียดสีจากสังกรรมรุนแรงขนาดไหน อย่าได้น้อยเนื้อต่ำใจ ให้ดูเราเป็นตลกตกเป็นตัวอย่าง เราตลกตกโดนโลกธรรมรุนแรงที่สุด”

เขาจ้างคนมาค่า ไปอยู่ไหนเขาจ้างคนมาตลอดเลย เพราะอะไร เพราะมันไปจบที่ใครไม่ได้ใช้ใหม่ มันต้องมาจบที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา เป็นเจ้าของศาสนา เป็นผู้เผยแผ่ธรรมะขึ้นมา ทุกคนก็ต้องมาลี้มที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะโดนโลกธรรมรุนแรงขนาดไหน

จะรุนแรงขนาดไหน ถ้าโดยทางโลกนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็มีฤทธิ์ทำไมแสดงยมกปาฏิหาริย์ ทำอะไรก็ได้ แล้วทำไมคนแค่นี้จะทำอะไรไม่ได้ แต่ท่านไม่ทำ! เพราะอะไร เพราะคนๆ นั้นมันมีคบบอดไปด้วยอวิชชา เพราะเขามีอวิชชา เขาไม่รู้ตัวของเขา เขาทำด้วยความรู้ของเขา เราทำอะไรไปมันไม่มีสิ่งใดเป็นประโยชน์ขึ้นมาเลย

แต่ถ้าเป็นบันลือสีหนาทนะ ใช้คุณธรรม ใช้คุณงามความดี เปิดหูเปิดตาของเขา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำตรงนี้ ทำตรงที่เขาไม่คบบอดให้เขาสว่างมา เขามีคบบอดให้เขาเข้าใจทฐิมานะ ให้มันพลิกแพลงมา ถ้าพลิกแพลงมาแล้วเขาจะเสียใจของเขาเอง เขารู้ว่าอะไรผิดอะไรถูก

แต่พูดถึงเขาจ้างคนมาค่าจ้างคนมาทำร้าย แล้วไปทำร้ายเขา เพราะเขามีคบบอดมาเขาได้อามิสสินจ้างมา เขาไม่รู้สิ่งใดเป็นความผิดความถูกเลย แล้วเราไปทำลายเขาเห็นใหม่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ทำ ทั้งๆ ที่มีฤทธิ์มีเดชทำได้ทั้งนั้นนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้มีฤทธิ์มาก แต่ทำไปแล้วมันเกิดอะไรขึ้นมา มันเกิดแต่เวรแต่กรรม แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา เป็นผู้ที่สิ้นเวรสิ้นกรรม แล้วจะไปสร้างเวรสร้างกรรมอะไร สร้างแต่คุณงามความดี เต็มขาดในทางที่ดี ดีมากๆ

ในสมัยพุทธกาลเขาก็มี ถ้าเราโดนโลกธรรมเสียดสีแล้วไม่ต้องไปอุทธรณ์ฎีกากับใครเลย มันเป็นเวรเป็นกรรมของเราทั้งนั้น ไม่ต้องอุทธรณ์ฎีกากับใคร มันเรื่องของ

เขา เราทำคุณงามความดีของเราไป แต่ถึงเวลาแล้ว โลกมันเปิดเผยขึ้นมาเอง ความลับไม่มีในโลก

แต่ที่มันเต็ดขาดในทางชั่ว มันพยายามจะปิดไว้ไม่ให้ใครรับรู้ แต่ข้างนอกเขาร่ำลือกันมหาศาล! โลกเขาส่งข่าวกันไปถึงดาวอังคารโน่นนะ เรายังคิดว่าเป็นความลับอยู่เลย

แต่ถ้ามันเป็นคุณงามความดีล่ะ เราจะปิดขนาดไหนทั้งความดีและความชั่ว ปิดไม่อยู่! ปิดไม่ได้! โลกไม่มีความลับหรอก ถ้าเป็นความชั่ว เต็ดขาดทางชั่วมันก็ชั่วไปวันยังค่ำ ถ้าเต็ดขาดไปทางดี ทำอย่างไรมันก็ดี เขาจะประณามว่าชั่ว ใครจะประณามรุนแรงขนาดไหน มันเป็นไปไม่ได้ที่มันจะเป็นความชั่ว เป็นไปไม่ได้!

เต็ดขาดในทางที่ดี เราต้องทำคุณงามความดีของเรา เพื่อความเต็ดขาดของเรา เต็ดขาดของเราก็เพื่อประโยชน์ของเราไง มันทุกข์ไหม? ทุกข์ มันเป็นการรับผิดชอบ เราลำบากลำบากไหม? เราลำบาก

ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นใหม่ คุณสิ เจริญชพรามณ์ที่นิมนต์ไว้แล้วลืมใส่บาตร คุณสิ หมู่คณะทั้งหมดนะ จนพระโมคคัลลานะทนไม่ไหวจะไปบิณฑบาตอีกทวีปหนึ่งเห็นใหม่ มันทุกข์ไหม? ก็เขานิมนต์ไว้แล้วเขาลืม เขาลืมแล้วเขาไม่มาสนใจเลย

พระโมคคัลลานะไปของค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย ว่าจะจับมือต่อๆ กันไป “พระสงฆ์ทั้งหมด ข้าพเจ้าจะพาหะไปบิณฑบาตอีกทวีปหนึ่ง”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ยอม ก็แค่เขาลืม! ทำไมสังฆวิหาริกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหมดเลย เป็นพัน! ทำไมพระทั้งเป็นพันเลยต้องมาทุกข์ยากกับไอ้คนที่นิมนต์ไว้แล้วมาลืมอยู่คำเดียว

ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่จัดการล่ะ เหย... “ทนเอา พวกเธอทนเอา” จนออกพรรษาเห็นใหม่ “พวกเธอชนะแล้ว ชนะแล้ว” ชนะตนเองไง คุณสิเขานิมนต์มาแล้วเขาลืม เขาไม่ใส่บาตร เขาไม่ดูแลเลย แล้วต้องทุกข์ๆ ยากๆ นะ เพราะมันไม่มีข้าวจะกิน ไปบิณฑบาตที่ไหนก็ไม่ได้

จนพ้อค้ำม้าต่างเขามา เขาถามว่า “เขาให้ม้าได้วันละ ๑ ทะนาน เขาก็ให้พระวันละ ๑ ทะนาน” พระได้ข่าวกลองนั้นมา ก็ยกทำอาหารให้สุกเองไม่ได้เป็นอาบัติปาจิตตีย์ เห็นไหม พระอนันท์เอาข้านั้นมาแล้วมาดให้มันเป็นแป้ง แล้วเอาน้ำพรมๆ นำไปถวายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เวลาเขาบดข้าวเห็นไหม เราได้ข้าวมาเพราะเราทำให้สุกเองไม่ได้ อาหารเราทำให้สุกเองไม่ได้ แต่เราอุ่นได้ เวลาเราบิณฑบาตมาเห็นไหม ทำแกงโห้ะอยู่ในป่าเห็นไหม เอามากองๆ กัน แล้วก็ต้มน้ำนั้นนะ นั่นเพราะอาหารมันสุกมาแล้ว

ยกทำอาหารให้สุกเองไม่ได้ นี่ไง คุณสิ แค่ว่าพราหมณ์นิมนต์มาแล้วลืม พ้อออกพรรษาแล้วเราก็จะไปแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็จะวิเวกต่อไป แล้วพราหมณ์นึกได้ แต่ ๓ เดือนนึกไม่ได้ เพราะมารดลใจไว้ พอวันสุดท้ายพราหมณ์จำได้ มาขอขมาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วนิมนต์พระทั้งหมดเข้าไปฉัน

เพราะว่าการปกครองในแคว้นแคว้นนั้นมันมีทั้งกษัตริย์และพราหมณ์ กษัตริย์เป็นผู้ปกครองก็มี นี่พราหมณ์เป็นผู้ปกครอง เขาว่าเขาเป็นกษัตริย์ไง เขาปกครองทั้งหมด พอเขาไปนิมนต์ไปจำพรรษาแล้วเขาลืมใส่บาตร แล้วเกิดทุกข์เภทภัย เกิดข้าวยากหมากแพง บิณฑบาตก็ลำบาก ทุกอย่างลำบากไปหมดเลย

ทำไมท่านทนของท่านล่ะ? ทั้งๆ ก็แค่หนึ่งคำนิมนต์ของเขาคือสัญญา สัญญาระหว่างองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับพราหมณ์นั้น กิจนิมนต์คือสัญญากันระหว่างคน ๒ คน แต่พระเป็นพันต้องทุกข์ต้องยากไปด้วย แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ทนเอา พ้อออกพรรษาแล้ว “เธอชนะแล้ว เธอชนะแล้ว” ชนะอะไร? ชนะความอดทนนั้นไง ชนะความบากบั่นอันนั้นไง

นี่ไงเราต้องมีคุณงามความดีของเรา เราต้องบากบั่นของเรา เวลามันบากบั่น มันบากบั่นเพื่ออะไรล่ะ? มันชำระกิเลสไง กิเลสตัดความทะยานอยากในหัวใจนะ ทุกคนอยากจะทำอะไร? ไม่อยากจะทำอะไรหรอก แต่ไม่ทำอะไรมันก็ไม่ได้สุข ไม่อยากทำอะไร ไม่อยากมีการกระทำ สิ่งที่มีการชำระกิเลสมันเกิดขึ้นมาได้

การเกิดชำระกิเลสมันด้วยมรรคญาณ มรรคญาณคืออะไร? ศีล สมาธิ ปัญญา ศีลเราก็ต้องมี เพราะความมีศีลเป็นความปกติของใจ เราไม่ยกย่อน ไม่พุดกตัญญูหน้ากลับหลัง วกไปวนมา เวลาเป็นผู้มีศีล ใจก็เลยสบายเห็นใหม่ เวลาพระพุด ทั้งหลบหน้าหลบหลัง พุดกลับไปกลับมา

ถ้าอย่างนั้นมันจะปกครองกันอย่างไร ถ้าอย่างนั้นใครจะเชื่อถือ ความเชื่อถือไม่มีจะไปเทศน์ว่าการอะไร ความจะเทศน์ว่าการมันต้องมีความเชื่อถือนะ ถ้าไม่มีความเชื่อถือเทศน์ไปใครจะฟัง เพราะอะไร เพราะเขาไม่ต้องฟังเราเทศน์ก็ได้ เขาฟังวิทยุก็ได้ วิทยุเดี๋ยวนี้ออกคึกๆ ทั้งนั้นเลย

แต่ถ้าเป็นความเชื่อถือ เขาอยากฟัง เขาอยากได้คติของเขา เพื่อประโยชน์ของเขา เห็นใหม่ คุณก็ดูอย่างที่ว่าโบราณแปลว่า โบราณแปลว่า เวลาไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “ไปฉะ โบราณแปลว่า โบราณแปลว่ามาแล้วหรือ โบราณแปลว่าไปแล้วหรือ”

ทั้งๆ ที่ความรู้ท่วมหัวนะ เพราะอะไร ความรู้ท่วมหัวเพราะปริยัติรู้หมด เข้าใจได้หมด สั่งสอนมีลูกศิษย์ลูกหา ๕๐๐ เหมือนกัน ได้ทำคุณประโยชน์มาก ก็เสียใจนะ เวลาไปทำไมพระพุทธรูปเจ้าไม่ให้เกียรติเราเลย เพราะอะไร เพราะลูกศิษย์ลูกหาที่เยอะ ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ให้เกียรติเลย บอกว่า “โบราณแปลว่า โบราณแปลว่า” ผู้ที่แปลว่าประโยชน์ไม่มีสิ่งใดเลย แต่พอมีสติ พอได้สติทั้งเลยนะ ทั้งที่รู้มานะอันนี้

พอทั้งที่รู้มานะนี้ก็ไปหาสำนักปฏิบัติ เห็นใหม่ ในสำนักปฏิบัติมีแต่พระอรหันต์ทั้งนั้นเลย ตั้งแต่เจ้าอาวาสยันสามเณรน้อย ไปหาเจ้าอาวาส เจ้าอาวาสบอกว่า “สอนไม่ได้หรอก”

สอนไม่ได้เพราะอะไร เพราะท่านมีชื่อเสียงมาก มีลูกศิษย์ลูกหามาก พระปฏิบัติเราอยู่ในป่าในเขามืออยู่ ๕ องค์ หรือ ๗ องค์ เป็นพระอรหันต์หมดเลย พอไปขอให้เจ้าอาวาสเป็นผู้สั่งสอน เจ้าอาวาสบอกว่า “อู๊ย จะไปสั่งสอนได้อย่างไร”

เพราะว่าไปฉะนี้มีชื่อเสียงมาก แล้วมีลูกศิษย์ตั้ง ๕๐๐ คนนับหน้าถือตา ใจเราไม่มีใครรู้จักนะ คงไม่มีวาสนาหรอก แบบว่าปฏิบัติไป แล้วก็ไปองค์ต่อไป องค์รองไปเห็นใหม่ ตั้งแต่องค์แรกจนถึงสามเณรน้อยเป็นพระอรหันต์หมดเลย เพราะเป็นพระ

อรหันต์ เขาอ่อนน้อมถ่อมตน! เขาไม่มีอีโก้! เขาไม่อวดตัว! เขาอ่อนน้อมถ่อมตน คุณิ คนที่มีชื่อเสียงศักยภาพในทางโลก โปสิฐะคนนับหน้าถือตาทั้งแผ่นดินนะ ทำไมต้องละทิฐิมาฟังสามเณรน้อยล่ะ

เพราะเขาไม่มีทิฐิมานะในใจเขาเห็นใหม่ ถ้าอย่างนั้น “อ้าว สามเณรน้อยลองดู อาจจะมีโอกาสนะ อาจจะมีโอกาส”

“เราจะเอาไม้ เราจะเอาน้ำ ให้ห่มผ้าลงไปเอา”

ถ้ามันมีทิฐิอยู่มันจะฟังธรรมอย่างไร มีทิฐิอยู่จิตมันจะลงได้อย่างไร คุณิ เวลาหลวงตาท่านพูด ท่านลงหลวงปู่มัน ลงทั้งหัวใจ พอลงทั้งหัวใจมันลงหมดเลย พอลงหมดเลยนะจะเป็นอย่างไรลงทั้งนั้น

ถ้ามันลงหัวใจมันก็เปิดฟัง แต่มันไม่ลงทั้งหัวใจไง หัวใจมันไม่ลง คุณิ ไปอยู่กับหลวงปู่มันมหาศาลเลย ไปจดจารึกกันมา หลวงปู่มันเทศน์อย่างนั้น หลวงปู่มันสอนอย่างนั้น แล้วเอ็งได้อะไร? หลวงปู่มันสอน! แต่หัวใจมีงมีอะไร! หัวใจมีงนะ! หลวงปู่มันสอนแล้วมีงได้อะไร นี่ไง จดมาหลวงปู่มันสอนๆ แต่หัวใจไม่ได้ทำอะไรเลย

นี่ไง มันไม่ลงใจ มันไม่ลงใจเห็นใหม่ คุณหลวงตาท่านบอก “ท่านลงทั้งหัวใจ” การลงหัวใจเห็นใหม่ มันก็เหมือนเราเคารพพ่อแม่ พ่อแม่เราเนะเรายังมีการซัดอกซัดใจนะ พ่อแม่เราทำอะไรอาจจะซัดอกซัดใจเราบ้าง

ครูบาอาจารย์ก็เหมือนกัน เวลาท่านทำอะไรขึ้นมาเห็นใหม่ จิตใจเราเป็นอย่างไร ถ้ามันลงใจนะ มันเคารพบูชา จริตนิสัยมันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่สิ่งที่ครูบาอาจารย์ท่านแสดงออกมา ท่านทำมานะ มันมีลับลมคมในโน้น มันมีเหตุมีผลที่จะเตือนเราอยู่

ถ้าเตือนเราอยู่เห็นใหม่ เพราะอะไร เพราะกิเลสมันแสบสัน แสบทรวงนักกับใจทุกๆ ดวงใจ มันจะไม่ยอมรับฟังใครหรอก! นี่คุณิ อีแกมันอยู่บนภูเขาทองเห็นใหม่ มันเกาะภูเขาทองมันก็ว่ามันเป็นทอง

นี่เรายู่กับครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์มีชื่อเสียง เราก็มีชื่อเสียง ครูบาอาจารย์รู้อะไร เราก็รู้อิฉันนะ โธ่ คำราเล่มเดียวกันพระไตรปิฎกใครก็เปิดได้ ครูบาอาจารย์ท่านก็พูดตามพระไตรปิฎกเราก็รู้

นั่นไง มันเกิดทิฐิมานะเห็นใหม่ แต่ครูบาอาจารย์ท่านพูด มันอะไรนั่น มันอะไร ถ้ามันอะไรขึ้นมา มันจะแก้ไขตรงนี้ นี่ใจมันเริ่มเปิด ถ้าใจมันไม่เปิดธรรมะเข้าไม่ได้หรอก มาถึงก็ปิดกั้นมาเต็มทีเลย นี่อีกกับภูเขาทอง ภูเขาทองก็เป็นภูเขาทอง เราก็เป็นอีกา กา..กา..อยู่อย่างนั้นนะ

สิ่งนี้ใจมันไม่ลง ถ้าใจมันลงนะ อะไรก็ได้ ครูบาอาจารย์สิ่งใดก็ได้ ความเห็นความต่างๆ นี่มันก็เป็นจรตนิสัย แต่ครูบาอาจารย์ท่านสะอาดบริสุทธิ์ ท่านออกมาด้วยใจมันสะอาดบริสุทธิ์ คำว่าสะอาดบริสุทธิ์ไม่ฆ่าแกงใครหรอก

เวลาหลวงตาท่านไปหาหลวงปู่มัน มีชื่อเสียงมหาศาลคับแผ่นดิน แล้วว่าดูไหม? ดู..ดูมาก หลวงตาท่านบอกเลย ท่านพันธงในหัวใจนะ “หลวงปู่มันท่านจะดูหรือไม่ดู ท่านต้องมีเหตุมีผล พระอรหันต์จะฆ่าคนเป็นไปไม่ได้” พระอรหันต์จะทำร้าย ทำเป็นอกุศล เป็นความผิดพลาด ไม่มี! เป็นไปไม่ได้หรอก

เพียงแต่พวกเรานี้มันป็นต้นไม้ไม่ขึ้น มันฟังไม่ได้ หัวใจมันไม่รับรู้ ถ้าหัวใจมันรับรู้ พอไปกราบแล้วมันซาบซึ่งใจมาก ซาบซึ่งใจว่ามันมีเหตุมีผลของมันไง มันสะท้อนหัวใจของเราไง ถ้ามันสะท้อนหัวใจของเรามันสะท้อนกิเลสใจ

แต่นี้กิเลสมันไม่เคยสะท้อนเลย ไปปกป้องมันไว้ ไปปกป้องมันไว้แล้วว่ามันรู้ อีกาภูเขาทองไว้ จันท์ทองนะ มันปกป้องไว้ ตัวมันคำเมี่ยมแต่มันไม่ได้ดู ถ้ามันดูขึ้นมาเห็นใหม่ มันลงใจ

เรานะ..ทุกคนเกิดมามีกิเลสทั้งนั้นนะ คนเกิดมาก็คนมีกิเลสทั้งนั้น มันก็เหมือนอีกาคำๆ มาทั้งนั้นนะ อีกามันจะคำขนาดไหนนะ ถ้าอีกามันก็เป็นอีกา นี่มันเป็นบุคลาธิษฐานนะ อีกามันก็เป็นอีกา มันเป็นตัวเรัจจมาน มันก็จะเป็นอีกาตลอดไป

แต่ถ้าหัวใจของเรามันคำมีขนาดไหน มีวิชชามานี้ มันดัดแปลงแก้ไขได้นะ ถ้ามันดัดแปลงแก้ไขได้เห็นใหม่ มันดัดแปลงแก้ไขของมัน ถ้ามันจะดัดแปลงแก้ไข มันเปิด

ใจใจ ถ้ามันเปิดใจขึ้นมาอีโก้มันมันไม่มีนะ ถ้ามันไม่มีมันเป็นที่เป็นที่น่องนะ เป็น
สหธรรมมิก เป็นหมู่เป็นคณะ เราอยู่ด้วยกัน

ความผิดพลาดทุกคนมีทั้งนั้นนะ ถ้าจะจับผิดกันก็ผิดทั้งนั้นนะ จะจับผิดมันก็ผิด
ทุกคนนะ แล้วสิ่งที่ผิดก็คือผิดไซ้ใหม่ แต่ผิดหนึ่งแล้วเราจะแก้ไขใหม่ ผิดแล้วมันไม่ควร
ทำอีกนะ ก็รู้ว่าผิด เหล็กมันร้อนๆ ใครจะไปจับมันล่ะ จับมันก็ร้อนทั้งนั้นล่ะ มือไม้พอง
ไปหมดนะ

แต่นี้มันก็ผิดซ้ำผิดซ้ำ ผันก็จับเหล็กแล้วจับเหล็กอีก มันก็จับอยู่อย่างนั้นนะ
แล้วเมื่อไหร่จะรู้สึกที่ว่าเหล็กมันร้อน มือมึงไม่มีแล้ว มือมันเป็นมีอนนะ แต่เน็การ
กระทำมันเป็นกรรม มันมองไม่เห็นใจ แต่มันก็ทำซ้ำทำซ้ำ ทำซ้ำทำซ้ำ แล้วมึงจะ
แก้ไขอย่างไรล่ะ

นี่ใจใจไม่ลง ถ้าใจมันลงมันซาบซึ่งนะ นี้คูสิ เวลาธรรมสะท้อนใจเราๆ ซาบซึ่ง
ใหม่ มันต้องซาบซึ่ง มันต้องเค็ดขาดสิ เค็ดขาดเอาหัวใจเราให้ได้ ความเค็ดขาดเป็นทางที่
ดีนะ สิ่งที่ดีสิ่งนี้นะ ภพชาตินี้สั้นไป กาลเวลาที่ได้มาคือชีวิตที่เสียไป อายุ ๒๐ ๓๐ ๔๐
๕๐ อายุที่ได้มามันหมดไปแล้ว หมดไปแล้วๆ นี้ไม่เกิน ๑๐๐ ปีตายห้าหมัด แล้วเวลาตาย
ไปแล้วมีอะไรติดมือมา

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่เราจะแก้ไข สิ่งที่เราจะคัดแปลง เราจะมีอายุขัยไปข้างหน้า เรา
จะแก้ไขไปข้างหน้า แล้วปัญญาของเรา การกระทำของเราล่ะ ความเค็ดขาด...ความเค็ดขาด
ต้องเอาใจเราให้อยู่สิ ความเค็ดขาดทางจงกรมจะจะไม่ออก จะกี่วันก็คืนจะอยู่กับมึง มึง
จะทุกข์ยากแค่นั้น แล้วมันมีแค่นั้น ไม่ให้กินให้อยู่ มึงจะเป็นอย่างไร ทรมาณมัน

นี่เรานักปฏิบัตินะ พระปฏิบัติเขาทำกันอย่างนี้นะ แล้วเราก็มีความจริงใจมี
ความมุ่งมั่นต่อกัน แล้วมันเป็นอะไรกันอยู่ มันเป็นอะไร ทำไมมันอ่อนด้อยกันไปหมด
เลย ทำไมมันไหลไปตามโลกหมดเลย เห็นเขาทำก็จะทำ

ไอนั้นมันขนนกนะ คูสิ เวลาหมวกเขาจะประดับขนนก มันเป็นวัตถุ มันเป็นสิ่ง
ประดับเกียรติหรือ เราอยู่อาศัยเท่านั้นนะ พระกรรมฐานเราอยู่โคนไม้ อยู่กับสิ่งที่ไม่

ฟังเพื่อห่อหิม มันเป็นอย่างไร? มันยังมีเกียรตินะ ถ้าใจเป็นธรรมมันจะมีเกียรติมาก เพราะเราอยู่ป่า

คูตี เวลาธรรมวินัยบอกว่าพระในวัดควรทำสิ่งใดบ้างเห็นไหม ต้องทำวัตร ต้องทำกิจของสงฆ์ แล้วถ้าพูดถึงพระป่า พระป่าไม่ต้องพูดถึงเลยต้องยิ่งกว่า มันต้องยิ่งกว่า คำว่ายิ่งกว่า ยิ่งกว่าอย่างไร

นี่ไง คูตี เขาอยู่ในวัดในวากันเขาต้องมีกฏกติกาของเขา เวลาเราอยู่ป่าอยู่เขาของเรา กฏกติกาของเราก็รักษาใจของเรา ถ้ารักษาใจของเรา นี่ไง มหาวิทยาลัยป่า จิตใจที่อยู่กับป่าอยู่กับเขามันมีสติปัญญาขึ้นมา มันตั้งตัวของมันขึ้นมา มันมีคุณธรรมของมันขึ้นมา แต่เพราะจิตใจเรามันว่างเปล่า มันไปมองสิ่งต่างๆ นั้นเป็นสัจภาพ

โลกเขามีของเขา เราจะไปแข่งกับเขาทำไม เราเสียสละโลกมาแล้ว เราเสียสละโลกนะ ถ้าเราเป็นคฤหัสถ์เราจะทำอะไร เราจะทำได้มากกว่านั้นก็ได้ จะจรวดดาบเทียมขนาดไหนเราก็ไปได้ ถ้ามีเงินเดี๋ยวนี้เราซื้อตั๋วไปเที่ยววากาศกันนะ เดี่ยวนี้เศรษฐีเขาไปเที่ยววากาศกันแล้ว

จะนั่นเรื่องโลกๆ แค่นี้ ทำไมเราต้องไปวอรี ไปกระเพื่อมกับเขา เรามาอยู่กับเขาชั่วคราว เรามาอยู่กับโลกเพื่อจะตัดแปลงจิตใจของเรา เราจะทิ้งโลกนี้ไป คูตี เวลาจรวดเขายังออกจากฐานที่ตั้งของมันไป มันออกไปจากที่ไหนล่ะ จิตใจของเรามันก็เป็นโลก ถ้าจิตใจของเรา เราจะยังหัวใจของเรา เราจะสร้างสมศีล สมาธิ ปัญญา ของเรา ให้หัวใจของเรามันถีบออกไปจากวัฏฏะ ถีบออกไปจากโลก มันเป็นความมหัศจรรย์ขนาดไหน

ถ้าเป็นความมหัศจรรย์ขนาดนั้น แล้วทำไมไอ้แค่แรงเสียดสีของโลกที่เขามาเหยียดถากถาง เราจะต้องไปแค้นเขาทำไม เขาจะถูกละเหยียดหยามขนาดไหน เราบิณฑบาตเราทำหน้าที่ของเรา ถ้าวันหนึ่งเขาสำนึก วันหนึ่งเขาเห็นความจริงของเราขึ้นมา เขาเองเขาจะเสียใจ เขาจะมาขอขมาไม่ขอขมามันเรื่องของเขา เขารู้ตัวของเขา ทุกคนรู้ทั้งนั้น ดีชั่วทุกคนรู้หมด ความดีทุกคนก็ปรารถนา ความชั่วทุกคนก็รังเกียจ แล้วเวลาที่เขาคิดถึงความชั่ว คิดถึงที่เขาทำไปเขาต้องฟังใจของเขา เพียงแต่ทริฐูว่าเขายอมหรือไม่ยอมเท่านั้นเอง

ฉะนั้นไม่ต้องคาดหวัง จะคาดหวังว่าคนโน้นจะมาเคารพศรัทธา คนนั้นจะมานบถนอบ นบถนอบแล้วได้อะไร? คนมาเคารพนบถนอบแล้วจะเป็นพระอรหันต์หรือ? คนมาเคารพนบถนอบแล้วจะเหาะเหินเดินฟ้าได้ใช่ไหม? ไร้สาระ! ตัวเองยังเคารพนบถนอบตัวเองไม่ได้เลย ตัวเองยังไม่รู้จักตัวเองเลย แล้วใครจะมาเคารพนบถนอบ!

ถ้าตัวเองมันรู้จักตัวมันเองเห็นไหม มันรักษาตัวมันเอง สิ่งข้างนอกมันจะมีประโยชน์อะไร ไร้สาระทั้งนั้นเลย ตอนนี้คนเรามันคิดโลกธรรมทั้งนั้นแหละ โลกธรรมเป็นโลกธรรมนะ เพราะเราอ่อนแอโลกธรรมมันถึงจี้คอเอา ถ้าเราเข้มแข็งนะ โลกธรรมเป็นธรรมะเก่าแก่

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเลยนะ “ถ้าใคร โคนแรงเสียดสีจากโลกธรรม ให้ดูเราเป็นตัวอย่าง” ท่านสมบูรณ์สมบูรณ์กับเรื่องอย่างนี้มามาก ทั้งๆ ที่ท่านบริหารจัดการได้หมด ท่านจัดการได้ แต่ท่านจัดการความมีคบอดกิเลสหายๆ อย่างนั้น ท่านจัดการแล้วมันจะเป็นโทษกับเขา

คูสิ ในสมัยพุทธกาล นางอะไรที่ว่าสวยมาก พ่อแม่บอกว่าให้ใครไม่ได้เลย จะให้ใครไม่ได้เลย ฉะนั้นรอนะ หวงมาก ธรรมดาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไปบิณฑบาตที่ไหน เดินไปจะไม่มียอเย้า วันนั้นพระองค์ท่านจะทรมานครอบครัวนี้ เดินบิณฑบาตไปทิ้งรอยเท้าไว้ ฉะนั้นเวลาพ่อแม่มาเห็นเข้า โอ้โฮ เจอแล้ว เจอลูกเขยแล้ว อยากจะเอาลูกสาวไปถวาย ตามไป แล้วกราบไปนิมนต์ก่อน สูดท้ายแล้วไปเอาลูกสาวมาถวายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคำนวณแล้วนะ เวลาเทศนาว่าการไปนะ ลูกสาวสวยขนาดไหนก็แล้วแต่ “เธอจะไม่ได้เห็นแม่แต่ฝุ่นจากปลายเท้าเลย” เพราะสิ่งนี้เป็นของโสโครกไง เพราะเขาถือว่าเขาสวยมาก ถือว่าเขาเนื้อละเอียดมาก

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการเป็นอสุภะ เป็นสิ่งที่ว่าเป็นสิ่งปฏิญญาโสโครกต่างๆ ทำให้เขาเสียหน้ามาก เขามีความผูกโกรธ แต่พ่อแม่ที่หลงใหลในลูกของตัวเองว่าลูกของตัวเองมีศักยภาพขนาดไหน จะได้มียศถาบรรดาศักดิ์ จิตใจมันพลิกกลับ เป็นพระอนาคามีเดียนั้นเลยนะ

๒ คนพ่อแม่ได้เป็นพระอนาคามี แต่ลูกสาวนี้ผูกอาฆาตมาร้ายนะ เสร็จแล้วลูกสาวไปได้กับกษัตริย์ ก็จ้องทำลาย จ้างคนมาค้าต่างๆ นี่ไง ถ้าหัวใจพลิกขึ้นมาได้มันจะพลิกมา นื่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาตรงนี้ เอาตรงที่พลิกใจเขาได้ คำว่า “พลิกใจเขาได้” เราจะเอาสิ่งใดไปถมเรื่องของความรู้สึก

คูติ เวลาคนเขาไม่พอใจสิ่งต่างๆ เราจะเอาอะไรไปถม ถมเท่าไรมันก็ไม่เต็มหรอก ถมไปเถอะ ความรู้สึกมันจะถมที่ไหนเต็ม คูติ ถมที่ถมทางยังถมได้ง่ายกว่า นี่เราจะไปแคะอะไรไปกับเขา มันไม่สนใจนะ เราไม่ต้องไปสนใจสิ่งนั้นเลย

แต่คำว่าไม่สนใจก็ไม่ได้ทำให้มันรุนแรงไปกว่านั้น เรื่องของเขา มันเป็นเรื่องของกรรมเก่ากรรมใหม่นะ ถ้าเรามีเวรมีกรรมต่อกันมันก็จะติดบอดกันไปอย่างนี้ แต่ถ้าเรามีเวรมีกรรมต่อกัน แล้วเราสร้างคุณงามความดีของเราขึ้นมา ถ้าเขาพลิกเพลงของเขา ขึ้นมามันก็เป็นของเขาไปได้ไง

นี่ไง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาเอาครอบครัวนี้ ได้พ่อได้แม่ ได้ ๒ คน แต่ลูกสาวเป็นศัตรูกันไปตลอดเลย เพราะไปดูถูกความสวยงามของเขา ไปดูถูกแล้วมันก็เป็นการอาฆาตมาร้าย นี่พูดถึงว่าเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านเผยแผ่ธรรม ท่านจะเอา ท่านจะพลิกเพลงใครได้บ้าง มีผลบวกและผลลบไง เวลาผลบวกได้พ่อได้แม่ ผลลบลูกสาวเป็นการผูกอาฆาตมาร้ายกันไปตลอดชาติ

ทำคุณงามความดีมันจะสะอาดบริสุทธิ์ มันจะเป็นดีไปหมด เราคาดหมายกันเป็นวิทยาศาสตร์ไง ว่าคัดเลือกคัดแยกแล้วจะเป็นอย่างนั้น จะเป็นอย่างนั้น นี่เป็นความรู้ความเห็นของเรานะ แต่ถ้าเราภาวนาของเราไป เราจะต้องเตี๊ตตี้ให้ได้ ความดีของเราต้องเด็ดขาดแต่ในทางที่ดี เห็นไหม เวทนามีสุขและทุกข์ ความกล้าหาญมันก็มีดีและชั่ว กล้าหาญนี้เป็นกลางๆ ถ้ากล้าหาญทางที่ดีมันก็เป็นประโยชน์ แต่มันกล้าหาญทำลายมันก็มีแต่โทษทั้งนั้นนะ

ความกล้าหาญมันต้องบวกด้วยดี ความเด็ดเดี่ยวของเรามันต้องบวกด้วยดี ฉะนั้นคนเรามันมีกิเลสใจโหม ความรู้สึกนึกคิดมันเป็นเรื่องละเอียดลึกซึ้ง มันก็ยังเป็นไปไม่ได้ความเป็นไปได้เราทำของเราไปความผิดมันมีเป็นเรื่องธรรมดา นี่มรรคหยาบฆ่ามรรคละเอียด

เวลาเราเด็ดขาดเราเงินจกรม นั่งสมาธิภาวนา เรื่องหยาบๆ เราก็เอาเต็มทีเลย เวลาจิตมันสงบขึ้นมามันจะตกลงจากที่สูงต่างๆ ก็กลัวอีก เวลานั้นเป็นปัญญาขึ้นมาทีละเอ็ดคลิกซึ่ง ก็ยิ่งเข้าไม่ได้อีก กลัวจะผิดจะพลาด กลัวแล้วกอดไว้เลยนะ กอดความรู้สึกนึกคิดที่ว่า เป็นศรัทธาเนี่ยกอดเอาไว้ให้แน่นเลยนะ จิตมันจะละเอียดเข้าไปก็ละเอียดไม่ได้

นี่ใจความละเอียดคลิกซึ่ง เวลาความเด็ดขาดของเรา เราต้องทำคุณงามความดีของเรา แล้วเวลาถึงที่สุดเราไม่ทิ้ง ยังไงเราก็เกาะความดีของเราไว้แน่แหละ ถึงที่สุดแล้วนะถ้ามันมีความรู้ที่แปลกประหลาดความรู้ที่ดีขึ้นมา เราก็เทียบเคียงว่ามันจริงหรือเปล่า เรามีสติตามเข้าไป ตามเข้าไป มันจะปล่อยวางสิ่งหยาบๆ นี้ไป ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา มันจะทำให้เราไม่พลัดพราก ไม่เสื่อม ไม่ทำให้เราเสียหาย

แต่ถ้าเราประมาทเดินเลื้อ มันทเสียหายไปหมด แล้วยังไปกอดไว้มันไว้กับความรู้สึกนึกคิดอันเดิมๆ มันยังทำให้เราเสียหายมากไปเรื่อยๆ มรรคหยาบๆ ความดีเล็กน้อยใจ

คุณสิ คนเราเกิดมาจากอวิชชา จิตที่มันอีกาคำๆ แล้วก็กอดไว้ จิตเรชาติ จิตเราประเสริฐ แล้วมันจะแก้ไขอย่างไร ถ้าจิตเรชาติก็โยนเข้ากองไฟเผาก่อน ให้มันแดงเหมือนเหล็ก จิตเรชาติก็โยนเข้ากองไฟ เอาดบะธรรมเผาเลย พอเผามาเราจะขึ้นรูปอะไรล่ะ ดีเลย ดีขึ้นมาให้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา เราจะเอาภาชนะสิ่งใด

นี่ก็เหมือนกัน คุณงามความดีของเรา สิ่งที่ยึดมั่นถือมั่น เผาเลย.. ให้มันเป็นจริงขึ้นมา ความดีเผาขนาดไหนมันยิ่งดีขึ้นมา เหล็กที่ว่าเผาแดงขึ้นมาจะ ช่วยกันดีขึ้นมา เตี้ยจะเอารูปร่างอะไร จะเป็นมีดก็ได้ จะเป็นทั้งก็ได้ จะเป็นเข็มก็ได้ จะเอาอะไรก็ได้ เราช่วยกันดี ช่วยกันพิจารณา ช่วยกันแยกแยะ ช่วยกันว่าเราต้องการใช้อะไร

นี่ใจ ถ้ามันเป็นอย่างนั้นหมู่คณะมันก็มั่นคง ความดีกับความดีนะ ถ้าเราทำความดีต่อกันจะแยกไปก็ปีๆ เราก็ระลึกถึงกัน แต่ถ้าเราทำสิ่งใดที่มันบาดหมางกัน อยู่ด้วยกัน มันก็เหมือนห่างกัน อยู่ติดกันแต่จิตใจมันไม่ยอมรับ!

แต่ถ้าเราทำคุณงามความดีต่อกันนะ มันอยู่คนละโลกเลยนะ ไปเกิดเป็นเทวดานะ มันยังคิดถึงมนุษย์ที่อยู่ในเมืองมนุษย์เลย ถ้าทำคุณงามความดีต่อกันมันจะห่างไกลขนาด

ไหน ไม่ต้องไปคิดหรือกว่าเขาจะไม่คิดถึงเรา ความดีคือความดี ทำแล้วก็คือทำ ความดีมันมีของมันตลอดไป แต่จะเอาความดีแล้วจะให้มันเป็นความดี ต้องประกาศไว้ว่าเป็นความดี ไม่ได้!

อำนาจวาสนานะ บารมีของคนมันเกิดจากตรงนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย ทำความดีมหาศาล คุณดี เต็มยี่สิบ เสียสละชีวิต เสียสละทุกอย่าง เขาจะเชิดเหมือนขนาดไหนนะ ขันติธรรม ขันติธรรม จิตใจมันได้ฝึกขนาดนั้น แล้วจิตใจของเราละ เรามีขันติธรรมไหม เรามีความอดทนอะไรบ้าง เราไม่มี ความอดทนอะไรเลย เวลากระทบเข้าก็ไปแล้ว อะไรกระทบเข้าก็ไปแล้ว กระทบเข้าไปแล้วทำไมเราไม่มีขันติธรรม

ขันติคือความอดทน อดทนดี พอดทนมันผ่านพ้นไปนะ มันจะมีความภูมิใจ เราเคยผ่านประสบการณ์อย่างนี้มาเยอะมาก เวลามันมีอะไรกระทบกระเทือนมา อดทนไว้ เพราะปัญญาเราไม่ทัน แต่พอมันผ่านเหตุการณ์นั้นไปนะ มันภูมิใจมาก เพราะถ้าเรากระทบแล้วนะ มันจะแตกร้าวกันไป แล้วมันจะมีปัญหาไปเยอะมาก แล้วเรากวนาอยู่ สิ่งที่เราวนาอยู่มันก็ต้องมีเหตุกระทบกระเทือนมาก

แต่เพราะด้วยความขันติธรรมอันนั้น เวลาเหตุการณ์สิ่งนั้นผ่านพ้นไป ด้วยทางโลกเสียศักดิ์มากเพราะเขาเหยียบย่ำทำลาย แต่ด้วยทางธรรม เราชนะ แล้วพอเวลาเรากลับไปกุฏิ ไปทางจกรม มันภูมิใจนะ มันภูมิใจว่าเราชนะ เราชนะเราเองนี่แหละ เพราะเราไม่หลุด

ถ้าเราหลุดไปแล้วนะ เพราะมีการเหยียบย่ำทำลายกัน มันหลุดออกไปแล้วมันก็เกิดความกระทบกระทั่ง หมู่คณะก็ต้องรับรู้กันไปหมดนะ แต่ถ้าเราอดทนของเรา อดทนของเรา สุกท้ายแล้วเขาจะคิดได้หรือเขาคิดไม่ได้ มันต้องเป็นกรรมของเขาแน่นอน เขาต้องระลึกอันนี้ที่เขาจงใจ ตั้งใจทำให้เราหลุดแล้วเราไม่หลุด โอ้โฮ เขาต้องคิดแน่นอน เขาว่าโอ้โฮ ทำไมมันไม่หลุด

พอเราไม่หลุดแล้วเรากลับไปทางจกรม เราภูมิใจนะ เพราะถ้าหลุดออกไปแล้ว มันกระเทือนหมู่คณะ มันไม่กระเทือนระหว่าง ๒ คน มันกระเทือนหมู่คณะไปหมดเลย เราผ่านเหตุการณ์อย่างนี้มาเยอะ เพราะตั้งคมเห็นใหม่ ถิ่นกับพื้นมันต้องมีแน่นอน ไปอยู่

ที่ไหนก็แล้วแต่เรื่องกระทบกระทั่งกันมีทุกที่ แต่มีแล้วเราเอามาทำอะไรกับเรา เรามีสติ
ยับยั้งไหม แต่ถ้าเราไม่มี ไม่ได้ภาวนาขึ้นมาเลย มันก็ต้องควนกันอยู่แล้ว ใครจะยอมใคร

แต่นี้เราวางไว้หมดแล้วไง ถอดเขี้ยวถอดเล็บแล้วเรามาบวชไง เราบวชแล้วเรา
จะมาถอดกิเลสไป เราต้องเด็ดขาดดี! ถ้าเราเด็ดดีของเราเนะ เราจะมาถอดกิเลส ถอดเขี้ยว
ถอดเล็บเราวางไว้แล้ว เรามาห่มผ้ากาสาฬหพัศตร์ แล้วพอมห่มผ้ากาสาฬหพัศตร์แล้ว เราจะ
ถอดเขี้ยวถอดเล็บ ถอดหนามในหัวใจของเรา เราจะทำอย่างไร ถ้าเราทำได้เห็นไหม ให้
เด็ดดี! เด็ดขาดมา! เด็ดดีๆ นี่ขอให้เด็ดมา!

ถ้าเด็ดดีมันจะเป็นประโยชน์กับเรา แล้วเราเองจะรับรู้ รสของอะไรจะเท่าซึ่งรส
แห่งธรรม รสใดในโลกนี้เท่ากับรสของธรรมไม่มี ความสุข ความสงบ ความระงับ มัน
จะอยู่กับเรา แล้วเราจะรู้จริงของเรา แล้วอยู่ด้วยความสุข ด้วยความรื่นเริงนะ

ถ้าเราชำระกิเลสแล้วเรายู่กับโลก เราקרິนเริงอาจหาญของเรา ชีวิตไม่อับเฉาเนะ
ชีวิตเราอับเฉาเศร้าสร้อย หงอยเหงา กับชีวิตที่มันตื่นตัว มีคุณธรรมในหัวใจ เราเกิดมา
เป็นชาวพุทธนะ แล้วได้บวชเป็นศากยบุตรด้วย

ถ้าหัวใจเรามีคุณธรรมนะ ศากยบุตรเป็นศาสนทายาท เราจะเป็นที่พึ่งของสังคม
ให้เป็นที่พึ่งของตัวเองให้ได้ แล้วเป็นที่พึ่งของสังคม แม้แต่เป็นที่พึ่งของเทวดา อินทร์
พรหม ทั้งหมดนะ จิตที่มันพ้นออกไป พ้นจากวัฏฏะ สามแดนโลกธาตุ เทวดา อินทร์
พรหม เขาอยู่ของเขา เขายังอยู่ในวัฏฏะนะ เขามีสิทธิเสมอเรา เวียนตายเวียนเกิด
เหมือนกัน แต่เขาอยากจะหลุดพ้น เขาอยากให้เห็นคนที่มิหุมิตาชี้นำเขาด้วย

ฉะนั้นถ้าเราทำของเราได้นะ ศากยบุตร ศาสนาจะมีคุณค่ามาก องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาพระอัญญาโกณฑัญญะบรรลุนิพพานท่านดีใจมาก “อัญญาโกณฑ
ัญญะรู้แล้วหนอ อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ มีคนรู้กับเรา มีคนทำกับเรา”

เราเป็นศากยบุตรนะ เราจะต้องเด็ดขาด! เด็ดดี! เอาหัวใจเราเพื่อเป็นพยานกับเรา
ก่อน ถ้าเป็นพยานกับเราแล้วนะ มันจะไม่หวั่นไหวกับสิ่งใดเลย

หลวงตาท่านพูดบ่อย เวลามีปัญหาเกี่ยวกับพระผู้ใหญ่เนะ “เฮ้อ มีอะไรให้ถามมา มี
อะไรให้ถามมา”

มีอะไรคือว่ามีความลัษงสัย มีความไม่เข้าใจในธรรม “ให้ถามมา ให้ถามมา”

ถ้าเราเป็นศากบุตรแล้วเราจะกล้าพูดคำนี้ แล้วให้ใครถามมาดี มันไม่จบไม่สิ้นนะ
ธรรมะในหัวใจของเรามันไม่จบไม่สิ้น ฉะนั้นเราต้องหา เราต้องทำให้เกิดขึ้นมา ให้เป็น
คนเตี๊ตติ เอวัง